

СЕРЦЕ ВІДДАВАТИ ДІТЯМ

Багатох, хто кровно зацікавлений і занепокоєний сьогоденням і майбутнім дітей, об'єднав Радянський дитячий фонд імені В. І. Леніна. Його створення, підтримане мільйонами радянських людей, знайшло гарячий відгук у нашій республіці. 19 грудня в Києві відбулась установча конференція Українського республіканського відділення фонду.

З доповіддю про завдання і напрями діяльності Українського республіканського відділення Радянського дитячого фонду імені В. І. Леніна виступила голова оргкомітету фонду директор Київського на-

уково-дослідного інституту педіатрії, акушерства і гінекології, академік АМН СРСР О. М. Лук'янова.

У виступах учасників конференції — педагогів, вихователів, учнів, діячів культури підкреслювалось: робота по вихованню нової людини, її громадянському, трудовому, моральному становленню, утвердженню справді ленінського ставлення до дитинства потребує більш активної громадської підтримки. Ці благородні цілі і ставить перед собою дитячий фонд.

На конференції виступив голова правління Радянського дитячого фонду іме-

ні В. І. Леніна письменник А. А. Лиханов.

Відбулися вибори правління і ревізійної комісії Українського республіканського відділення Радянського дитячого фонду імені В. І. Леніна. Головою правління обрана О. М. Лук'янова.

У роботі конференції взяли участь член Політбюро ЦК Компартії України, Голова Президії Верховної Ради Української РСР В. С. Шевченко, заступник Голови Ради Міністрів УРСР М. А. Орлик, завідувач відділом ЦК Компартії України Ф. М. Рудич, керівники ряду республіканських міністерств і відомств, творчих спілок.

(РАТАУ).

Урочисте засідання

19 грудня в Кіровограді відбулося спільне урочисте засідання обкому Компартії України та обласної Ради народних депутатів, присвячене 70-річчю проголошення Радянської влади на Україні і утворення Української Радянської Соціалістичної Республіки.

На урочистому засіданні була присутня делегація Башкирської АРСР, а також представники трудових колективів соціалістичних країн, які споруджують Криворізький гірничозбагачувальний комбінат окиселених руд в місті Долинській.

Відкрив урочисте засідання вступним словом голова обласного обкомкому В. І. Желіба. З доповіддю «Курсом перестройки під прапором Великого Жовтня» виступив перший секретар обкому Компартії України М. Г. Самілик.

З наліком словом до присутніх звернувся учасник організації колективного ладу на Кіровоградщині, персональний пенсіонер П. Я. Шорін, свідуючий вихід з трудової об'єднання до сім'ї «Червона зірка», депутат Верховної Ради УРСР, лауреат Державної премії СРСР 1987 року О. П. Ціпов'яз, бригадир тракторної бригади колгос-

пу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, Герой Соціалістичної Праці В. І. Моторний, голова Башкирської облпрофради А. С. Іхсанов, голова обласної ради ветеранів війни і праці, Герой Радянського Союзу М. Ю. Єрещенко, перший заступник голови об'єднаного комітету Союзу чехословацько-радянської дружби Властиміа Брда, директор Комішуватської СШ Новоукраїнського району, заслужений вчитель УРСР, кандидат педагогічних наук Н. А. Калініченко.

Учасників урочистого засідання привітали представники молоді.

Для учасників урочистого засідання було дано ко-

ЗА ВЛАСНИМ КАЛЕНДАРЕМ

ПРАЦЮЄ КМК ЦЕХУ № 202 ОЛЕКСАНДРИЙСЬКОГО ЕЛЕКТРОМЕХАНІЧНОГО ЗАВОДУ

Ще наприкінці листопада колектив, очолюваний Тетяною ОПРЕЮ (на знімку бригадир вгорі зліва), завершив виробничу програму другого року п'ятиріччя.

— Ми щомісяця виробляли продукції — котушок для магнітних пускатів — на 70—75 тисяч карбованців при плані 50 тисяч, — розповідає бригадир. — Така стабільність і забезпечила успіх.

Результат КМК — не йспраді значний, вагомий успіх, котрий зайвий раз переконує у доцільності впровадження прогресивних форм господарювання — госпрозрахунку та самофінансування. Саме так, на кінцевий результат, працює бригада Опрі.

А ось ще кілька цифр, що свідчать про високу майстерність намотувальниць (у колективі працюють лише жінки), вміння сповна використовувати

резерви. Нині продуктивність праці у КМК на 19 процентів перевищує планову, його члени заощаджили з початку року матеріалів на 54 тисячі кар-

бованців. До речі, частинна заощадження коштів використовуються для преміювання робітниць та інженерно-технічних працівників.

Нещодавно у колективі відбулися загальні збори. На них намотувальниці одностайно підтримали ініціативу свердловчан: трудовій і громадській ди-

сципліні — гарантію колективу.

На знімках: справа — бригада у повному складі; внизу — коротка виробнича нарада в перерві.

Фото В. ГРИБА.

Всім років здійснює ремонт повітряних ліній Юрій ТНАЧЕНКО (зліва), який разом з електромонтером-кабельником Олександром ГРИШИНИМ трудиться на Кіровоградській міській електромережі. Судячи з відгуків їхніх колег, працюють вони якісно і оперативно.

Фото В. ГРИБА.

ВІДКРИТО НОВИЙ МУЗЕЙ

Під час міської декади революційних традицій, яка проходила в Олександрії, відбулося відкриття Музею миру. Його основу склали експозиції, зібрані червоноармійцями. Цей завіт ось уже кілька років працює при міському краєзнавчому музеї.

Головні експонати — це матеріали історичного і біографічного плану, речі, подаровані мешканцями міста, ветеранами війни і праці, комуністичними воїнами-інтернаціоналістами, спеціалістами, які працювали за кордоном.

З дня відкриття музею минуло кілька днів. Та ще й тепер усі, хто були на ньому присутніми, пам'ятають урочистість і святковість того дня. Тоді А. М. Юнак, перший секретар міському комсомолу, вру-

чив комсомольські контики кращим учням-старшокласникам, а члени міського клубу «Інтернаціоналіст» прикрасили на їх святковий одяг комсомольські значки. На згадку про відкриття Музею миру всі присутні розписалися у Книзі відвідувачів, а потім перед його будинком було посаджено ялинку.

О. КОВАЛЬОВА,
інструктор відділу пропаганди та агітації міському партії.
м. Олександрія.

ЯРМАРОК СОЛІДАРНОСТІ

У Бобринецькій міській восьмирічній школі № 3 того дня було справжнє свято: урочисто, гамірно, весело проходив ярмарок солідарності. Діти продавали речі, виготовлені власними руками. Ціна іграшок, інших виробів була доступною кожному. Та, зрештою,

справа не в пій, а в організації і проведенні цього важливого заходу.

Вигулястами виявилися учні 5 і 6 класів. Вони не тільки продавали свої «товари», але й вдало їх «рекламували», розповідали товаришам, що виручені гроші будуть передані у Радянський фонд миру.

Світлана Михайлюта, Ірина Вознюк, Наталка Жаларенко, Ольга Шварло, Ірина Красуцька ще й тепер з радістю згадують недавній день, коли проходили ярмарок. Адже ці школярі були ініціаторами цієї акції. Вони не тільки продавали, але й перетворювали у справжнє свято солідарності.

О. ДЖЕГАЛЮК,
старша піонервожата школи.
м. Бобринець.

СЛОВО І ДІЛО

БЕЗКОРИСЛИВИЙ ЖОВТЕНЬ

Щороку студенти серед осені виїжджають на колгоспні поля, працюють на складах сільськогосподарської продукції. Багато роботи покладається на їхні руки. Саме цих рук і не вистачає сьогоднішньому сільському господарству. Студенти допомагають колгоспам і радгоспам охоче.

Цьогорічного жовтня ми, четвертокурсники, на ланях господарства Кіровоградського району збирали ка-

пусту, моркву, картоплю, іншу городину, вантажили її на машини. Працювали також на овочевих базах: чистили капусту, розвантажували картоплю в ка-

Зараз із приємністю згадуємо ті осінні трудові будні. Приємно ще й тому, що наш четвертий курс виступив з ініціативою: зароблені гроші перерахувати у Радянський дитячий фонд імені В. І. Леніна. Це — більше 350 карбованців. Нашу ініціативу підтримали всі факультети вузу.

Студенти машинобудівного факультету Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

ФАКТ. Вже не перший рік Кіровоградський чавунно-подшипниковий завод випускає неочищені стоки на поля колгоспу «Кіровоградський» (с. Обознівка). А колгосп збирає з тих полів урожай — може, навіть більший, ніж на незабруднених полях. Та чи рівноцінно одержане тут зерно вирощеному в нормальних умовах? Вчені давно відповіли: ні. Шкідливі промислові відходи перекошують із ґрунту в піщино.

...І НОГО ПЕРЕДІСТОРИЯ. Не в наші дні повелося: будується завод, вводиться промисловий потужності, а так звані другорядні об'єкти — соціальну побуду, очені для відходів виробництва — залишаються «на потім». Не оминула така доля чавунно-подшипниковий завод. Збудували перші

ПОЛИВАЛЬНИКИ МИМОВОЛІ

потужності чавунного лиття, житлові будинки. Постала проблема утилізації стоків. Було вирішено: збудувати відстійник, де збирати стоки після проходження очиски. А витік — використовувати очищену воду для поливу прилеглих полів, засіяних кормовими культурами. На це треба було одержати дозвіл органів охорони здоров'я та агропрому. Та цього задоводити не зробили.

Із часом потужності підприємства зросли, виросло й селище довкола нього. Відходів виробництва й побутових стоків щораз більше. Останнім часом вони постійно проривають колектори й заллюють сільськогосподарські площі. Ставок-відстійник може вмис-

тити тільки тижневий об'єм стоків. Який же вихід знайшли на заводі? Дуже простий і «дешевий» — випускати бруд на колгоспні поля без усякого відстою...

Втім, на цьому горько-раціоналізатори не заспокоїлися. Прилаштували трубопровід до системи «Водожанка» й почали подавати бруд у ближню лісопосадку. Звіти вже відходили са-мі стікати в балку, забруднюючи таким чином водоохоронну зону водосховища. Коли ж і таким чином не вдалося позбутися надміру стоків, їх почали скидати в балку, яка зв'язана із річкою Сугоклеєю. Безперервно збігає сюди потік темного кольору, із специфічним запахом. Втім, сюди ж зливає потро-

ху свої відходи й домобудівний комбінат «Кіровоградбуду», є й інші забруднювачі — підприємства прилеглої району...

ПОСТСКРИПТУМ. Обмежившись цими кількома фактами (є й інші), спитайте: де ж вихід? Він — у будівництві нових очисних. Робити це треба негайно. Втім, будівництво це почали ще торік. І освоїли аж... 24 проценти виділених коштів. Цього року будову оголошено пусковою. Закінчується останній місяць року. На будові нових очисних — тихо. Що ж далі? Знову — бруд на полях!

М. ГАМОВ,
старший інспектор обласної інспекції охорони природи.
С. ПЕТРЕНКО.

«АНТЕННА» ТЯГАНІНА

ЧИТАЧ ОБУРЮЄТЬСЯ

Хочеться мені розповісти про «Побутрадіотехніку», роботою якої я вкрай незадоволений. Моє знайомство з цією організацією почалося з переїздом на нове мешкання. Виїшло так, що в квартирі потрібно встановити антену, бо телевизор не приймає програми центрального телебачення. Свою власну зробити не дозволили.

В перших числах вересня я звернувся із заявою до служби ремонту і встановлення антен. В призначений день ніхто не прийшов. Прокро. Я спеціально взяв на роботу відгул. Наступного дня начальник служби В. І. Гончар ввічливо пояснив, що дуже багато замовлень і тому все так сталося.

Через два п'ять з'явився майстер, проклали кабель до колективної антени, взяли гроші, і... телевизор як не працював, так і не запрацював. Май-

стри розвели руками й порадили звернутися в жоду, щоб взяти гарантійний лист на ремонт колективної антени. Я передав-таки лист В. І. Гончару, який мене запевнив, що через місяць все буде зроблено.

Через довгожданий місяць я ввічливо звернувся до нього, але ніяких змін не сталося. Знову звернувся до тов. В. І. Гончара. Він, ввічливо посміхнувшись, пообіцяв, що в кінці листопада чи, в крайньому випадку, у перших числах грудня в мене все буде зроблено.

Але і в грудні нічого не змінилося. Через тиждень я змушений був звернутися зі скаргою до заступника директора «Побутрадіотехніки» В. В. Савченка. Мене запевнили, що все з'ясується і попередять про строки виконання замовлення.

Минуло ще 6 днів. Тепер я змушений звертати-

ся тільки в редакцію. Може, преса нарешті допоможе працівникам служби побуту позбутися формального ставлення до своєї роботи працівників «Побутрадіотехніки»? Бо, швидше всього, начальник із заступником навіть не заглядають до книги скарг та пропозицій і не роблять відповідних висновків: я вже писав в скарзі № 13 про недобросовісне ставлення до своїх обов'язків тов. В. І. Гончара.

В грудні все залишалося, як і було. Начальство, мабуть, дуже хоче, щоб клієнти його не забували, щоб регулярно зустрічалися з ним і пагугували про себе, ходили, вмовляли. А, може, просто комусь із працівників «Побутрадіотехніки» треба дати хабар, щоб справа-таки зсунула-ся з місця?

В. ДУБОНОВСЬКИЙ,
м. Кіровоград.

ЗА КОЛЕКТИВНИМ ДОГОВОРОМ

ЧИТАЧ ПОВІДОМЛЯЄ

Щоб добитися значних успіхів у виконанні планових завдань, підвищити відповідальність за стан трудової дисципліни і техніки безпеки.

Згідно договору члени дільничної зобов'язані суворо дотримуватися «Статуту про дисципліну й правила внутрішнього трудового розпорядку шахти», протягом року не допускати випадків прогулів та травматизму. Якщо ж договір порушиться,

то колектив дільничної добровільно відмовляється від 20—30 відсотків преміювання.

Із свого боку, за сумлінну працю і дисциплінованість адміністрація та профспілковий комітет повинні якомога ширше використовувати всі засоби матеріального і морального заохочення.

Б. ЄДИНАК,
секретар комітету комсомолу шахти «Новомиргородська».

Читач-газета

«ВИБЕРУ ТІЛЬКИ МЕДИЦИНУ»

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

Медпрацівник. Це слово з давніх-давен викликало бажання схилити в шанобі голову перед людиною, яка володіє найбагатшою і найгуманнішою професією...

«Усе, чого шукають в мудрості, — говорив Гіппократ, — усе це є в медицині». Є люди, які служінню улюбленій справі віддають усього себе, не уявляють без неї життя. Саме такою є комсомолка з села Захарівки Новоукраїнського району, яка працює у невеличкому сільському медпункті фельдшером. Стаж її роботи вісім років, за цей час вона зарекомендувала себе справжнім фахівцем.

— «Індустрія здоров'я»

неможливо без медичних ліків та медпрацівників, — говорить Надія Фрунзе. — Своєю роботою задовольна, бо потрібна односельцям. І якщо знову мені доведеться вибрати професію, неодмінно вибрала б її — медицину.

Односельці часто заходять у медпункт до Надії Іванівни за порадами, і вона із задоволенням допомагає їм. Чимало теплих, хороших слів можна почути на адресу комсомолки. Вона не тільки в робочі дні, після роботи, а йноді й пізно ввечері, у вихідний день, відвідує своїх хворих.

— Надійними успіхами в роботі і авторитетом в селі, — говорять завіду-

ча медпунктом Л. О. Копицька, — я дуже задоволена. У неї хороший медичний досвід, буди- якого хворого підбадьорить, розвеселить. І, взагалі, вона не може заспокоїтися, коли людина тяжко хворіє. В будь-який час, чи то вдень чи пізно вночі розшукає машину і відвезе у районну лікарню.

Надя брала участь у районному конкурсі медичних сестер, нагороджена значком переможця соціалістичного змагання одинадцятої п'ятирічки. Дітор третього студента СРСР. Що ж, для Надії медицина — життєва справа, покликання і її високий обов'язок. Обов'язок служити людям.

Л. САВИЦЬКИЙ,
Новоукраїнський район.

МОЛОКО З БОЧКИ

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ

Шановна редакціє! Давно хочу запитати — чому не продають молоко в бочках? Не дивуйтеся, що таке, здавалось би, дрібне питання мене хвилює. Не дрібне. І ви можете перекозатися в цьому, якщо підійдете до черги в молочний гастроном й запитаете про це людей. Я впевнена, що багато з них віддавали перевагу молоку із бочки.

Ні, не подумайте, що

розфасоване в пляшки, у пакетах (до речі, давно і в пакетах молоко не бачу в місті) не користується попитом у покупців. Але дуже багато людей чекали щодня молока саме з бочки. Особисто мені воно було і жирніше, і смачніше. Дарма, що дорожче, дарма, що треба було відстояти, уставати, аби зайняти чергу. Але я знала: я куплю смачне молоко. Відомі були всі точки,

де воно продавалось: як не на центральному ринку, то біля гастроному на проспекті Комуністичному чи біля гастроному в районі друкарні...

Думаю, що відповідь на це запитання чекають багато кіровоградців. Хай дадуть їй компетентні люди. Дякуємо заздалегідь.

Г. ПЕТРАШ,
Н. СИДОРЧУК,
жители м. Кіровограда.

ЗІРНИЦЯ

НА ДРУГОМУ поверсі Кіровоградського міськвиконкому у галереї почесних громадян міста знаходиться портрет Г. І. Кочерещенка. Цього звання активний учасник ра-

йонської війни, розповсюджує листівки, виконує доручення підпільної соціал-демократичної групи, бере участь у страйковому русі. У 1905 році він входить до загону самооборони, який захищає населення Єлисаветграда від чорносотенних погромів.

Журбинський, який головував за Ленінські декрети, розповів про історичні рішення з'їзду.

21 грудня 1918 року відбулися перевибори міської Ради; згодом вона

дував пізніше більшовик. Під час промови в Колонному залі була абсолютна тиша. Ленін говорив негласно, тихо, але мову його було чути далеко. Цю радість, яка

Почесний громадянин Кіровограда

волюційних подій був удостоєний напередодні 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Народився Григорій Іванович у 1880 році в селі Платині Ташлин Єлисаветградського повіту Херсонської губернії (нині — Маловисівицького району Кіровоградської області) у селянській родині, яка через рік переїхала до Одеси. Після смерті батька хлопчик до восьмирічного віку виховувався у батьків матері, після чого довгі тринадцять років наймитував у мурнулі.

У 1901 році Кочерещенка призивають на службу, яку він проходить у Єлисаветграді. Демобілізувавшись, юнак з труднощами влаштовується різноробочим пенарем.

Під впливом старших товаришів-робітників Кочерещенко з 1904 року включається у політичну діяльність, проводить агітацію проти російсько-

Після повалення самодержавства у 1917 році Григорій Іванович очолює профспілку пекарів. Його обирають до Єлисаветградської Ради робітничих і солдатських депутатів, створеної у березні. Згодом, як члена виконкому, Кочерещенка направляють у села повіту для організації волосних та сільських Рад. У липні Григорій Іванович вступає до більшовицької організації.

Звістка про збройне повстання у Петрограді дуже швидко дійшла до Єлисаветграда. Як пізніше згадував Григорій Іванович, одразу ж після приїзду делегатів з II Всеросійського з'їзду Рад було скликано мітинг у міському театрі, де лівий асер

була перетворена у військово-революційний комітет. В цей час член виконкому Кочерещенко займався продовольчими питаннями. У січні 1918 року ВРК узяв владу в місті в свої руки.

У зв'язку з погіршенням військового становища, у березні ревком було евакуйовано до Харкова, а звідти — до Москви. Григорій Іванович бере участь в евакуації цінностей з Єлисаветграда.

Під час перебування в Москві Кочерещенко був присутнім на засіданні партклубу, де йому пощастило слухати Володимира Ілліча Леніна. «Ленін виступав з великою промовою про політичне становище в країні, — зга-

ла мені в Москві у 1918 році, берегтиму в пам'яті все життя».

Після громадянської війни до виходу на пенсію (1951 рік) Кочерещенко працював на радянській, профспілкової та господарській роботі. Була нагороджений медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.», неодноразово відзначався грамотами Кіровоградського обкому Компартії України. В рік 50-річчя першої російської революції Григорій Іванович нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора; йому навано персональну пенсію Союзного значення. У 1967 році він став кавалером ордена Леніна. А через два роки Г. І. Кочерещенка не стало. Похований ветеран на Рівненському цвинтарі обласного центру.

С. ШЕВЧЕНКО,
директор обласного
Держархіву.

КВІТИ ПАМ'ЯТІ

Тут ніколи не в'януть квіти — полум'яні гвоздики, горді троянди, різнобарвні айстри, білі хризантеми... Дбайливо оформлений шкільний куточок: портрет юнака з відкритими обличчям, добрим довірливим очима, його особисті речі, листи, номери центральних газет із нарисами про нього — Василя Коваленка, воїна-інтернаціоналіста.

Сюди мало не щодня приходить жінка — Зінаїда Федорівна Коваленко, мати героя. Тут відбуваються урочисті збори, прийом у жонглерів та піонерів, посвячення в члени клубу «Пам'ять».

А в центрі села, поруч

із пам'ятником загиблим воїнам-визволителям — ще один. Василені Коваленку, який у свої двадцять років зробив свій єдиний і чесний вибір. Подвиг нашого земляка відзначено високими урядовими нагородами — двома орденами Червоного Прапора і орденом Червоної Зірки.

Ідуть листи до матері героя-інтернаціоналіста. Приїждять до неї однополчані сина. А то і сама Зінаїда Федорівна їде до його друзів: це допомагає їй хоч на час приглушити почуття втрати. Спеціально й світлицю прибрала: «Хай для хлопців буде, коли прийдуть...». А він, її син, живе у пам'я-

ті людей. Піше до Липовеньок з Латвії прапорщик Дурнев, якому Василь у першому бою з душманами врятував життя. Колишній однополчанин Коваленка гонорить в листі до його матері, що обов'язково назве свого сина Василем, а як донька буде, — то Василюною. На честь бойового товариша.

Не можна без згадування читати й Василені листи. В них — громадянська зрілість героя, його людське достоїнство і патріотизм. Так, до сестри свого товариша Василя писав, що хотів би розпочати поармійське життя на побудові, щоб все було з кілочка, з намета. А ще жалкував, що в ранній юності так мало встиг

МИ. —
ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

зробити. Мабуть, і через це життя Василя Коваленка є прикладом для молоді, воно чинить і виховує.

...Крокують вранці учні до школи імені Василя Коваленка. Несуть квіти до підійнятих пам'яток на чинах Василя Коваленка. Із хвилюванням клапнуть односельці на вірність усьому чистому, світлому та мирному — тому, за що віддав своє життя їхній земляк Василь Коваленко, який у свої двадцять років зробив крок у безсмертя.

О. ШЕВЧУК,
с. Липованьки,
Голованівського району.

ЩО ви хотіли б послухати? — запитав мене Микола Павлович.

— Я погано знаю ваш репертуар... — довелося зізнатися.

— Тоді хай це буде «Романс» Г. Свиридова.

«Романс» із музики до пушкінської «Заметілі» я слухала лише у виконанні симфонічного оркестру. І навіть не відразу повірила, що хорова капела Палацу піонерів і школярів імені В. І. Леніна «Соловейко», якою керує ентузіаст хорова мистецтва заслужений працівник культури УРСР М. П. Макода, виконуватиме саме свиридовський «Романс». Хоч дивуватися, плакати, немає чому. У репертуарі цього провідного дитячого колективу республіки — твори Глінки і Чайковського, українські, російські народні пісні, твори сучасних композиторів.

До речі, назвавши капелу провідним колективом республіки, я не перебільшувала. У нас не так багато дитячих хорів. Та й взагалі, жанр цей сьогодні не має належної шани. Мимоволі доходили висновку, що це

Таки не розумію позиції деяких педагогів, — дивується Микола Павлович, — для яких я ледав не ворог. Скільки пробував організувати базову школу для свого колективу, а підтримки і розуміння у вчителів не знайшов.

КОР.: У вас це єдина проблема?

Микола Павлович прореагував на це запитання надзвичайно емоційно, вигукнувши: «У мене взагалі проблема гамлетівська — бути чи не бути!».

Спробувала заперечити, адже «Соловейко» (якщо пригадати, скажімо, недавній ювілейний концерт, присвячений 50-річчю Палацу піонерів) — у прекрасній формі. Досить послухати хоч би й твір В. Шаповаленка та В. Безкорового «Звучить Бетховена соната»; не втрачає популярності вокальний ансамбль «Шкільні роки»; викликає теплу посмішку виступ підготовчої групи капели. І раптом — бути чи не бути? Може, Микола Павлович перебільшує?

М. П. МАКОДА: А ви по-мітили, що серед основно

І ХОР, І ПІСНЯ...

не випадково. Зовсім зникли з нашого спілкування «посиденьки», вечорниці, коли люди завдяки хоровай пісні ставали ріднішими. Відчуженість між людьми — проблема сьогодення. І вирішила торкнутися її, розповідаючи про капелу «Соловейко».

Одна з головних турбот Миколи Івановича Миколи сьогодні — стабільність колективу.

— Коли я сюди прийшов, — розповідає він, — а було це вже «давненько», бо скоро святкуватимемо 20-ліття хору, не має таких труднощів із залученням талановитих дітей до хорова співу. Вони самі знаходили дорогу до «Соловейка». А нині... Уявляєте, моїми найбільшими недоброзичливцями стають шкільні вчителі. Що ж тут, здавалось би, поганого, коли їхні учні за межами школи мають захоплення? Та ці педагоги іншої думки: погано це, мовля, на авторитет школи впливає: для своїх школи діти нічого не хочуть робити. Ви погодитесь із хористами, вони вам розкажуть.

Перша, із ким я розмовляла серед учнів, — Світлана Непомята з 4-«В» класу середньої школи № 6. Дівчинка говорила те саме, що й Микола Павлович: їй за те, що живе інтересами «Соловейка» і «нехтує» шкільним хором, не раз дорікала вчительна. Навіть обіцяла знизити поведінку. Я поцікавилася, як Світлана вчиться, — можливо, хор їй заважає? Виявляється, нормально. «Бувають, правда, і трішки».

Оксана Козлітіна і Наталя Подиряко живуть у Лелеківському мікрорайоні, навчаються в середній школі № 15. Трапляється, запізнюються на уроки, а від них вимагають, щоб не запізнювалися та щоб ходили, знову ж таки, в шкільний хор.

Звичайно, щодо запізнення, то тут вчителі абсолютно праві. А от щодо шкільного хору... Чому саме заняття у «Соловейку» вважають педагогі перепорою для участі дівчаток у шкільному хорі? Чому дівчатка не повинні самі обирати колектив, де їм цікавіше? Врешті, Микола Павлович Макода, керівники шкільного хору роблять одну справу, їм би співробітничати, а не «воювати».

го складу — діти різного віку? Поряд із підлітками — малеча. Гадаєте, це від хорошого життя? Важко стало підібрати 100 чоловік одного віку, бо надто малий вибір, от і доводиться «компонувати». Не запідозріть мене в нескромності, але певен: піду з колективом — він розпадеться. Справа не тільки в тому, що дітей не пускають. Ліше через це не треба було б надто турбуватися. Гірше, що хористи нам, порівняно з іншими колективами, нічим зацікавити. В інших колективах бувають, приміром, цікаві поїздки...

КОР.: Знаєте, я не цілком згодна з цим. Забагато поїздок — теж не на користь колективів. Втрачається майстерність. В аматорів виникають завищені оцінки власних персон...

М. П. МАКОДА: Я ж не нажу про багато поїздок, бо теж проти цього. Але якось влітку всі разом поїхали до піонерського табору. Незабутні часи! Наш друг композитор В. П. Шаповаленко спеціально для цієї події написав «Табірну прощальну». Ми її співали із слезами на очах.

Може, я вам тут багато наскаржився запалу. Але не можу бути байдужим, бо «Соловейко» — це справа мого життя. Задля капели я відмовився багато від чого. І не жалкую Тільки хочу, щоб був хор і була пісня...

Лауреат обласної комсомольської премії імені Ю. Яновського — зразкова хорова капела «Соловейко» переживає нелегкі часи. У колективі біля двохсот дітей. Їм подобається бути разом. Вони люблять співати. І допомогти колективові зберегти єдність — справа не лише керівника та хормейстерів-репетиторів. Це справа і шкільних вчителів, і батьків, і всіх, кому болить майбутнє культури, суспільства. Це, нарешті, справа й самих учасників капели.

Зараз колектив-лауреат готує нову програму: концерт-кантату Л. Дичко для дитячого хору та фортепіано «Слава робочим професіям», концерт в органному залі.

А ще — появилася надія на гастрольну поїздку за кордон...

Ви бували на концертах «Соловейка»? Якщо ні, обов'язково побувайте.

В. ЛЕВОЧКО,
спектор «Молодого комунара».

Ця зустріч запам'ятається жовтентам Добровеличківської середньої школи. Адам тут до них завітали колишній воїн-інтернаціоналіст Віктор ВАРНИЦЬКИЙ разом із Володимиром ГАНЯКОВ-СЬКИМ, який недавно закінчив свою службу у повітряно-десантних військах. Юні добровеличківці з інтересом слухали їхні розповіді про Радянську Армію. Подібні зустрічі у цьому навчальному закладі стали вже традиційними. Вони — невід'ємна складова військово-патріотичного виховання учнів. Фото В. МАСЛЕННИКОВА.

